

vydavatelstvo
BESTSELLER

GENTLEMANOVO TAJOMSTVO

MARTINA HLUBOCKÁ

Martina Hlubocká
Copyright © by Martina Hlubocká
Cover design © by Julo Lavo
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELLER
2025
www.bestseller.sk

GENTLEMANOVO TAJOMSTVO

MARTINA HLUBOCKÁ

ISBN: 978-80-8252-126-2

Curzon Street, Londýn, jar 1809

Kapitola 1

Koniec v znamení začiatku

Lady Margaret Lily Southornová sa zhlboka nadýchla a odhodlane natiahla ruku v dierovanej rukavičke k dverám. Troma jemnými údermi, ktoré v jej ušiach zneli hlasnejšie než v skutočnosti boli, zaklopala na čierne drevo a mierne odstúpila. Pohľadom v rýchlosti skontrolovala názov ulice a číslo domu. Curzon Street, stodva. Vystrela sa, aby pôsobila vyššie, no pri svojej výške stošesťdesiat centimetrov bolo ťažké navodiť tento dojem. Podstatné však bolo, že už bola TU. Na adrese, ktorú jej odovzdal pán Perkins. Odhadca, ktorý mal na starosti domy v lukratívnych častiach mesta. Muž, ktorého si po príchode z Bostonu najala, aby pre ňu našiel vhodnú nehnuteľnosť. V hoteli Radisson, kde bývala posledné dni, sa jej síce páčilo, ale bolo načase nájsť si vlastný domov.

Rozhliadla sa a obdivujúc krásnu jednoduchosť usporiadanej zástavby domov premýšľala, prečo niekto chce predať túto nádhernú dvojpodlažnú stavbu z bieleho kameňa v tak vyhľadávanej lokalite. No na čom však iný bude tratiť, ona získa.

Nasadila si nacvičený úsmev, práve keď sa dvere nečakane pootvorili. Na jazyk sa jej ihneď tisli pripravené slová, ale zvuk slabo vrzgajúcich pántov nestačil poriadne doznieť a spomedzi pier jej uniklo tiché, ale i tak jasne zreteľné zhíknutie. Rýchlo si priložila dľaň na ústa, no už bolo neskoro. Muž, ktorý sa objavil priamo pred ňou, ju určite začul. A z výrazu tváre, ktorý prezrádzal úplné zdesenie, usúdila, že ju i spoznal. Okamžite ju prepadla panika a žalúdok jej bolestne skrútilo. V smrteľnej hrôze a s očami väčšími ako taniere

zostala stáť tvárou v tvár niekomu, kto sa až príliš ponášal na stelesnenie jej najhorších nočných môt. Preto Margaret trvalo veľmi dlho, kým do pľúc dostala vzduch a spomedzi pier bola schopná vypustiť jediné slovo. To, ktoré si myslela, že už do konca života nevysloví.

„John?“

Keď na opálené čelo mladého muža pred ňou dopadol svetlý prameň vlasov, mykla sa. Nemusel ani odpovedať a vedela, že je to on. Pevné držanie tela, vysoký, navonok uhladený, blondavý, so zvyčajne drzým úsmevom, a pohľadom najazúrovejších očí, aké kedy videla. Za tie roky sa trochu zmenil. Zmužnel, dospel, ale bol to určite on.

John Armitage.

Ten akoby sa prebral z tranzu a viditeľne preglgol.

„Maggie?“ oslovil ju, a len čo vyslovil zdrobneninu jej mena, ktorou ju neoslovoval nikto iba on, svaly okolo srdca jej stiahlo tak silno až ju fyzicky zbolelo v hrudi. Opatrne spustila ruku a v panike o nebadaný krok cúvla. Bol to chabý pokus vzdialiť sa, keďže sa nachádzala navrchu schodiska rovno pred hlavným vchodom, no Johnovi jej snaha neunikla. A šok v jeho tvári vystriedala neistota a zmätok. No to sa jej určite muselo zdať. Takých citov nebol mladík ako on schopný... teda muž, pretože urastené telo v drahom sivom obleku, ktoré pred ňou stálo, už rozhodne nepatrilo mladíkovi.

Rozochvene sa vystrela a dala si záležať, aby nahodila ten najchladnejší výraz, akého bola schopná. Veď si ho nacvičovala viac ako desať rokov. Našťastie, mala i svoj slamený klobúčik so strieškou, takže jej stačilo nakloniť hlavu a vedela, že jej z väčšej časti skryje tvár. A presne to chcela. Byť pre neho neviditeľná. A nikdy viac sa mu nepriplieť do cesty.

Bohužiaľ, život býval zväčša krutý, a keď sa jednalo o Johna Armitagea, zahrával sa s ňou viac, ako dokázala uniešť.

„S niekým ste si ma pomyšlili,“ vyriekla trasľavým hlasom a bez ďalších slov sa zvrtila k odchodu. So srdcom až v krku zbehla po

schodoch a ani raz sa neohliadla. Už bola takmer na konci schodiska, keď ju dostihol.

„Maggie,“ oslovil ju znova. „Viem, že si to ty.“

„Nie, nie som,“ vybafla a vystrašene vykročila po ulici v snahe čo najrýchlejšie sa ho zbaviť.

„Ale áno, si.“

Nereagovala a pridala do tempa. Cítila však, ako ju prenasleduje. Počula za sebou jeho náhlivé kroky. Čím rýchlejšie kráčala, tým hlasnejšie k nej doliehali zvuky chôdze. Už takmer bežala, keď pocítila ruku, ktorá jej sčista-jasna dopadla na rameno.

„Zastav, prosím,“ žiadal ju, ale neurobila tak. Rýchlým krokom sa náhlila ďalej s jeho rukou na svojom tele. Hrudou jej prešiel najsilnejší kŕč, aký kedy zažila. A hoci sa túžila ihneď zbaviť toho dotyku a uniknúť z jeho dosahu, mala dojem, akoby sa vrátila do čias, keď mala sedemnásť. Roztrasene potriasla hlavou. Musela sa Johnovi vymaniť, ale uvedomovala si, že na ulici postávajú, alebo sa promenádujú ďalší ľudia. A so záujmom sa po nich otáčali. Nemohla si dovoliť vyrobiť škandál, a hneď si zatvoril všetky dvere do spoločnosti, ako i vyhliadky na svetlejšiu budúcnosť. Preto prudko zastala. John do nej takmer narazil, no včas zabrzdil. Ostal stáť ani nie pár centimetrov za ňou až na šiji zacítila jeho namáhavý dych.

V zmätku privrela oči a silou vôle sa mu nebadane vyšmykla. Nádychla sa a s hlasno bijúcim srdcom sa k nemu otočila.

Túžila mu vynadať, ublížiť, alebo aspoň vykričať všetky krutosti, ktoré jej urobil, no nedokázala to.

Jeho prítomnosť ju načisto paralyzovala a z hlavy jej vyfučalo všetko, čo sa v nej za viac ako deväť rokov nahromadilo.

Nenávidela sa za to. A nenávidela i jeho, pretože i po toľkých rokoch na ňu mal paralyzujúci vplyv.

John otvoril ústa a znova ich zavrel. Údiv v jeho tvári sa pomaly vytratil až pôsobil, akoby bol rád, že ju vidí.

„Maggie... Panebože, ani neviem, čo mám povedať,“ zašepkal uve-
ličene a keby ho nepoznala, tak by mu ten precítенý tón i uverila.

„Najlepšie urobíš, ak nepovieš nič,“ požiadala ho, spokojná, že
znova našla svoj hlas a navyše sa jej ani raz nezatriasol.

Zbledol a do výrazu sa mu vkradla vina. „Chápem, že... musíš ma
nenávidieť,“ začal habkavo, ale zmĺkol, keď jej prudko vyletelo obo-
čie dohora. Nerozumela jeho ustráchanému tónu, ktorý bol v abso-
lútnom protiklade s tým, akého si ho pamätala.

Nato ostýchavo preglgol a pokúsil sa znova prehovoriť: „Teda, ur-
čite ma nenávidíš a máš na to plné právo.“

„Mám právo?!“ skočila mu do reči. „Ty si ten posledný, ktorý si
môže dovoliť hovoriť mi, na čo mám právo!“

„Viem,“ priznal a zahanbene sklopil pohľad k zemi.

Margaret sa zarazila. Nerozumela, o čo mu išlo, keď sa tváril ako
odsúdenec. Akoby skutočne cítil vinu. Ale on taký nikdy nebol, tak
čo to na ňu skúšal?

„Nemusiš hrať divadielko,“ požiadala ho prísne, no stíšila hlas, aby
svojím prejavom nedala najavo, že sa hádali. Nenápadne sa ohliadla
za seba, ale nevyzeralo, že by ich okoloidúci začuli. Hoci to tak sprvu
vyzeralo, doposiaľ sa neprevinili voči morálke inak ako faktom, že
bežali po ulici a zhovárali sa bez prítomnosti gardedámy.

„Nehráam divadlo,“ zašepkal John ticho, a keď zdvihol bradu,
v jasných modrých očiach, ktoré ju prenasledovali celé roky, uvidela
čosi, čo jej bolo tak dôverne známe. Srdce jej na okamih zamrelo.
Odstúpila od neho a zaťala ruky do pästí. Už sa nedá oklamať jeho
výrazom či rečami. Už nie.

„Vždy si bol výborný herec.“

John zvesil plecيا. „Maggie, dovoľ mi...“

„Nie.“ Zastavila ho zdvihnutím ruky. „Už ti nikdy nič nedovolím.“

„Prosím. Uvedomujem si, že som urobil čosi strašné, ale prosím
ŕa, dovoľ mi ti všetko vysvetliť.“

Pri jeho prosebnom tóne akoby jej strelil facku. Zbledla a chvíľková bolesť ju úplne ochromila. Ruku si priložila na hrud', no našťastie prežila priveľa zlého na to, aby ju zničila veta, o ktorej si nikdy nemyslela, že ju bude niekedy počuť.

Od neho.

„Už nikdy na mňa neprehovoriš,“ varovala ho a cúvla o ďalší krok dozadu. A potom o ďalší a ešte jeden, pričom ho po celý čas podozrievavo sledovala. „Vyhýbaj sa mi,“ dodala ticho.

Následne sa zvrtila, a i keď by sa najradšej pustila do behu, odolala, a odkráčala ako pravá dáma. Nie ako zlomená dievčina, ktorú z nej spravil. Nie ako chudera bez rodiny a so zničeným životom, ktorý ju vďaka nemu čakal. Ale ako žena, ktorá sa už nedá nikým oklamať.

Žena, ktorá zabudla, že akýsi mladík menom John Armitage kedysi vôbec existoval.

Kapitola 2

Stretnutie bez odpustenia

John neveriacky stál a zísal na Margaretin vzdalujúci sa chrbát. Stále nemohol uveriť tomu, že ju znova videl. Bola ako sen. Sen, z ktorého sa nechcel prebrať. Ale keď zašla za roh a stratila sa mu z dohľadu, vedel, že bdie, a jeho najtajnejšia túžba sa splnila. Skutočne opäť zastal tvárou v tvár Maggie. Dlaňou si hrabol do vlasov a pokrútil hlavou. Ani nevedel spočítať, koľkokrát si predstavoval tento moment, ale napokon stratil nádej. Nedúfal, že ju ešte niekedy uvidí, ale niekto tam hore ho mal zrejme veľmi rád, pretože mu doprial druhú šancu. Šancu, ktorú si nedovolí za nič na svete premárniť.

So zúfalým úsmevom si povzdychol a spustil ruku. Najradšej by

sa za ňou rozbehol, ale ovládol sa. Rovnako ako on, i ona sa musela spamätať z ich opätovného stretnutia. A taktiež mu bolo jasné, že ani zďaleka nezdíeľala jeho nadšenie z opätovného stretnutia, a vypočúť si ho by mu dovolila, leda ak by ju násilím odniesol do domu. Ale bránila by sa a poriadne. Určite by neodišli bez toho, aby si ich niekto všimol, a škandál bol to posledné, do čoho ju chcel namočiť. Už toho mal na rováši dosť. Nepotreboval, aby ho znenávidela ešte viac. Teda, ak to ešte bolo možné. No i keď ho odmietla, a veľmi jasne, aspoň sa s ním zhovárala. A to bolo ďaleko viac, ako mohol na prvý raz dúfať.

Len veľmi neochotne sa zvrtol na päte a ruky si ukryl do vreciek tmavých nohavíc. Hlava sa mu krútila, srdce mu búchalo ako splašené a myšlienky sa rozleteli všetkými smermi. Myslel na minulosť i prítomnosť, na nádej i vinu. Bol nadšený ako už dlho nie, no súčasne mal dojem, že sa zblázni.

Pomaly vykročil späť k domu Emily a až postupne začalo jeho vedomie spracovávať fakty. A z náhleho poznania prudko zdvihol hlavu a zadíval sa priamo na dom slečny Emily Meanwilovej. Maggie prišla k nej. Nečakala, že ako prvého stretne práve jeho, to bolo zrejmé, ale nevyzerala, akoby nevedela, kde je. Pôsobila distingvovane. Upravene. Ako dáma na dohodnutej návšteve. Veď mala elegantný klobúčik a rukavičky. A tie šaty... Ach!

Bola ako zjavenie v belasom. Nikdy tú farbu nemal príliš rád, ale na nej vyzerala rozkošne. S blond vlasmi, porcelánovou pleťou a očami farby najtmavšej čokolády pôsobila ako víla. Nežné stvorenie, ktoré vekom len skrásnelo, a prišlo mu udeliť poslednú ranu z milosti. No nič také sa nestalo. Prežil, hoci súdiac podľa jej výrazu, keby bolo rozhodnutie na nej, už by voňal fialky odspodu. K jej jemnosti sa pridalo čosi, čo svedčilo o zjavnej skutočnosti. Už nebola dievčaťom. Vyrástla v ženu, a hoci sa jej ani nedotkol, nepochyboval o tejto pravde. Všetko na nej kričalo zmyselnosťou a len zme-

sou šoku a vlastného pudu sebazáchovy sa jej nevrhol na nádherne ružové ústa, ktoré až prosili, aby sa s nimi zvitál. Pregelgol, pretože nielen jeho hlava, ale i telo okamžite zareagovalo na krásavicu, ktorá z nej vyrástla.

Zhlboka vydýchol a vybehol po schodoch. Rýchlo vošiel do haly a bol rád, že Emily práve schádzala dole schodmi.

„John, kam ste sa vytratili?“ spýtala sa. „Elizabeth mi povedala, že prišla nejaká žena.“

Podišla až k nemu a na jej pokojnej tvári sa objavil zmätok. „John? Si v poriadku?“

„Vlastne ani nie.“

„Čo sa stalo?“

„Vrátila sa,“ priznal a nehanbil sa, že mu hlas zovrelo dojatím.

Emily k nemu pristúpila bližšie. „Kto sa vrátil?“

Pozrel na ňu a od radosti ho zaštipalo v očiach. „Maggie.“

„Nie!“ zvolala prekvapene a ruku si pritisla na krk. „Prišla sem? Za tebou?“

Slabo pokrútil hlavou. „Pochybujem. Bola zaskočená rovnako ako ja. Skôr prišla za tebou.“

„Za mnou?“ zopakovala Emily s nepredstieraným údivom. „Ale ja som Maggie nikdy nevidela. Dnes síce čakám hostí, ale...“ zarazila sa a John spozornel. „Ale čo?“

Tmavovláska zdvihla zrak a v náhlom poznaní ho prudko chytila za plece. „Dáma z kolónií.“

„Dáma z kolónií?“ zopakoval nechápavo.

„Áno. To je ona. Žena, ktorej agent, ktorého som si najala na predaj sídla, našiel tento dom. To ona je budúca majiteľka.“

John od úžasu otvoril ústa. „Skutočne?“

„Určite. Prečo iné by sem chodila? Navyše mi pán Perkins odkázal, že dnes by sa dáma mohla zastaviť. A keďže je tu nová, napadlo mi, že bude pre ňu možno príjemné, keď ju zoznámim s pár priateľmi.“

John vrhol pohľad navrch schodiska a potlačil zdesenie. V salóne na poschodí sa nadchádzalo len päť ľudí, ale keď si predstavil záдумčivého kráľa podsvetia Nicholasa Owdena a jeho budúcu nevestu, svojráznu Elizabeth, ktorá je zároveň sestrou jeho úhlavného nepriateľa z Východného Londýna... Následne grófa Adama Blackburna, priateľa, ale i najarogantnejšieho človeka pod slnkom, pokiaľ len nebol v prítomnosti svojej snúbenice Emily, pričom tá by horlivým výrazom okamžite prezradila, že tuší, kto je Maggie. A nakoniec Agatha, Emilina prehnane starostlivá slúžka, ktorá by sa na Maggie vrhla ako kvočka na svoje malé, John razom zapochyboval, či by odtiaľto s krikom neutiekla i bez jeho pričinenia.

„Ehm, zrejme bolo lepšie, že... mala tak naponáhlo,“ odvetil diplomatically.

Emily na neho zazrela.

„John, ty ma urážaš,“ predniesla naoko pohoršene, ale vzápätí sa jej pery roztiahli do jemného úsmevu. „No máte pravdu. Situácia je stále dosť napätá, čo mi pripomína vrátiť sa hore. Ešte chvíľu potrvá, kým Adama prejde chuť vyzvať Nicholasa na súboj zakaždým, keď ho uvidí.“

Pristúpila k nemu bližšie a sestersky mu stisla rameno. „Budeš v poriadku?“

Pozrel na ňu a hádam po prvý raz po rokoch mal nádej, že skutočne bude. „Áno. Maggie je späť a ja urobím všetko pre to, aby som ju viac nestratil.“

Kapitola 3 Ticho medzi nami

Margaret nebola nadšená z čakania, kým sa jej podarí nastahovať do nového domu. No súčasne uznala, že si po tieto dni mohla vy-

dýchnuť. Bolo len málo pravdepodobné, že práve v hoteli Radisson, kde bola od svojho návratu ubytovaná, by znova natrafila na toho chlapa. A vôbec netúžila vidieť ho znova.

Vstala z pohodlného kresla, čalúneného zamatom broskyňovej farby, a prešla k oknu s výhľadom na rušnú ulicu. Odhrnula mušelinovú záclonku a zadívala sa von. V hoteli bolo ubytovaných mnoho hostí, o čom svedčil i pulzujúci život na ulici. Poslíčkovia nosili kufre, kočiši otvárali dvierka a sluhovia sa náhlili privítať každého hosta. Okoloidúci uznanlivo kývali hlavami, koče premávali jeden za druhým, a priľahlé budovy víтали mnohých návštevníkov. Pripadala si ako v Bostone, kde sa jej zdal život rýchlejší. Ibaže už nebola v Amerike.

Povzdychla si a chcela sa odtiahnuť, keď ju čosi upútalo. Naklonila sa bližšie k oknu a zadívala sa na pouličnú lampu. Z druhého poschodia mala dobrý výhľad, no sama nevedela, čo pri nej vlastne hľadá. Rozhliadla sa, ibaže nič zvláštne nezbadala, a tak spustila záclonku. Zrejme ju len fascinovalo, že Londýn už nepôsobil tak skostnatene, ako keď z neho odchádzala. Ožil. A uznala, že za ten čas sa toho zrejme veľa zmenilo.

A medzi inými i John!

Prudko sa vystrela a odstúpila od okna, akoby zazrela ducha. Jej úsudok bol zrejme ešte stále omámený a ich nedávne stretnutie ju dočista šokovalo, pretože si inak nevedela vysvetliť, prečo na neho teraz myslela. Veď on je ten posledný človek, ktorý by si zaslúžil jej záujem. Obzvlášť po tom, čo... hruď jej pri dávnej spomienke na minulosť prudko stiahlo. Nadýchla sa a našťastie už vedela, ako prekonať bolesť. Mala roky na to, aby sa v tom zdokonalila. Navyše, muži ako on skutočne nič necítili, a všetko, čo robili a hovorili, len predstierali, aby dosiahli svoj cieľ. Nebolo dobré veriť im ani slovo. O tom vedela svoje.

Cúvla až chrbtom narazila do bielizníka z čerešňového dreva. Keď-

že stál na tenkých nohách, mierne sa otriasol, a Margaret zjojkla. Rukou si pošúchala udretý bok a laktom nechtiac vrazila do malej knižочки viazanej v koži. Tá spadla na zem s tichým buchnutím a roztvorila sa.

Zadávala sa na jej vydratejšiu časť, ktorá svedčila o tom, že ju ktosi často chytal do rúk. Zohla sa a otočila ju rubom k dlážke, aby videla jej obsah. Keď si všimla, na akej strane zostala otvorená, obliat ju studený pot. Ruky sa jej roztriasli a chcela knižku odložiť, no oči jej už blúdili po úhladnom ženskom písme. Miestami boli na stránkach rozmazané machule, ktoré rozpili atrament, ale i tak vedela, čo sa skrýva pod nimi. Palcom pohladila najväčšiu z nich a nechtiac sa začítala do príbehu, ktorý čítala už miliónty raz.

5. september 1799

Dnes sa uskutočnila moja prvá oficiálna návšteva spoločnosti. Netušila som, čo mám očakávať, ale rozhodne som nevidela krajšie stavby ako domy na Regent Street. Nádherné štvorpodlažné budovy zo sivého kameňa s jemnými klenbami a s množstvom mriežkovaných okien a komínov, svedčili o dostatku vkusu a prostriedkov. Ľudia tu žili naozaj na úrovni, čo sa mi aj potvrdilo, len čo som prekročila prah jedného z tých domov. Patrila lady Oracliovej a tá nebola práve najmilšia. Má dcéru v mojom veku, a tak je zrejmé, že ma berie ako sokyňu. A taktiež sa jej nepáči, že hoci máme postavenie, titul môjho papá nie je pretkaný dlhým rodokmeňom ako ten jej. Aj by som sa urazila, no len čo som vošla do tanečnej sály, ocitla som sa v rozprávke plnej krásnych princezien, zlých kráľovien, zhovievavých kráľov a šarmantných princov. Nevedela som na čo a koho sa skôr dívať, taká som bola vzrušená. Každá slečna bola ako zjavenie v bielom, až mi miestami splývali. Dámy sa honosili nádhernými šperkami, ktorými oslepovali každého, kto sa k nim dostal príliš blízko, a páni vynikali vo svojich oblekoch vo všetkých odtieňoch tmavej.

Keďže sme prišli v predstihu, pretože papá by nedovolil prísť čo i len o minútku neskôr, mala som čas pustiť sa na potulky. A každá jedna miestnosť, do ktorej som vošla, bola ešte krajšia ako tá predchádzajúca, ale čím viac som ich obdivovala, tým viac mi chodilo po rozume jediné: na čo je ľuďom toľko salónov?! Veď len pri tanečnej sále sa nachádzali tri rôzne prijímacie miestnosti, dva salóny, obrovská jedáleň s východom na rozľahlú terasu, oddychová miestnosť pre dámy, samostatná miestnosť pre pánov, kde fajčili tie svoje nechutné cigary, oranžéria, vnútorný skleník s rastlinami, o ktorých som nikdy nepočula, a malá izba pre sluhov. A to som ešte nebola ani na poschodí! Nenápadne som vyklzla z už neviem kolkého salóna a ocitla som sa v chodbe, ktorá nebola plná ľudí. Mohla som si tak na chvíľu vydýchnuť od davov v hlavnej sále a konečne sa pokochať zariadením.

Zamerala som sa na schodisko, po ktorom som nenápadne vybehla, keď som tesne pred galériou začula zvuky. Sprvu som ich ignorovala, no čím som bola bližšie, tým hlasnejšie zneli. Nerozumela som tomu, čo znamenajú, no o to neskúsenejšia som si pripadala, keď som zistila pri... ČOM... som kohosi vyrušila. Navrchu schodiska, vo výklenku, kam by sa ani pes nezmestil, stál muž. Bol mi otočený chrbtom, kým som si nevšimla, ako ho okolo chrbta držia dve ruky v rukavičkách, a na jeho stehne som nezbadala nehanebne zavesenú ženskú nohu v pančuške. Skamenela som úžasom a zahanbením. Ani som nedýchala, aby si ma nevšimli, a hoci som chcela čím skôr zmiznúť, už chápem, čo znamená, ak niekto povie, že mu nohy vrástli do zeme. Nemohla som sa ani pohnúť.

Nežmurkala som, nahlas nedýchala. Iba som sa pozerala na mužove čudné pohyby. Sprvu som netušila, čo robia, kým mi nedošlo, že tie zvuky, ktoré som počula, boli vzdychy. Presnejšie stony a len čo mi to celé došlo, zhĺkla som zdesením. Až to ich prinútilo prestať, a hoci tá žena sa ihneď stiahla a bolo viac než jasné, že mi netúžila ukázať svoju tvár, muž zanaďoval a snažil sa zakasať. Chcela som ujsť,

prisahám, a dokonca sa mi podarilo urobiť i krok vzad, no len čo sa ten chlap otočil a pozrel rovno na mňa, nedokázala som nič viac, len tam stáť ako taká hlupaňa s červenými lícami, a dívať sa do najkrajšej tváre, akú som kedy mala možnosť vidieť. Iste, nevidela som ešte veľa mužov, a tento bol skôr chlapec, ale i tak som z neho nedokázala odtrhnúť zrak. A kým on na mňa bez hanby zízal, napadlo mi, že na internáte takýchto chlapcov dievčatá popisovali ako fešákov a ja som konečne pochopila prečo. Netuším, koľko som na schodisku stála, no keď si ma pomaly a veľmi dôkladne premeral so zvláštnym zábleskom v očiach, a ohol ústa v uznanlivom geste, čosi vo mne sa prebudilo.

Cítila som, že sa ešte viac červenám, našťastie sa mi vrátil rozum, ktorý mi napovedal, že by som mala čím skôr ujsť. A aj som tak učínila, pretože ten chlapčisko mal tú drzosť a sám ma k tomu vyzval. Bola som pohoršená a ponížená, ale jazyk mi zdrevenel. A tak som sa radšej dala na ústup. Zbehla som dole ako blesk a skryla sa v dámskej miestnosti. Až tam mi naplno došlo, že som bola svedkom intímnej chvíľky. Takej, pred ktorou ma papá vystríhal a zaprisahával ma, aby som nikdy nezostala sama s mužom. Akýmkoľvek!

Roztrasene som predýchavala to, čo som videla, ale čím viac som nad tým premýšľala, tým som zostávala zvedavejšia. Večer však pokročil a ja som sa nemohla po celý čas schovávať. Navyše, nemala som na to žiaden dôvod. Upravila som sa a opäť sa vrátila do sály, no nech som sa snažila, ako chcela, viac ma ples, hostia, ani ďalšie miestnosti nezaujímali. Pretože nech som sa pozrela kamkoľvek, prenasledoval ma pohľad toho fešáka. Cítila som ho všade. Pri pití zle ochutenej limonády, pri tanci s mládravým mladíkom, pri večeri v spoločnosti nezaujímavých rovesníkov. Fešákove oči mi asi počarovali, pretože práve o nich sa rozpisujem vo svoj veľký deň najviac. No skutočne boli až odsúdeniahodne modré. A ja dúfam, že ich ešte niekedy uvidím. Že JEHO ešte niekedy uvidím, pretože pri ňom som razom zmenila názor na tajné schôdzky.

Tvoja Margaret

Margaret opatrne odložila svoj denník na najbližšiu voľnú policu a zatlačila ho dostatočne hlboko, aby ho nemala na očiach. Cítila, že sa chveje, a tak sa posadila do kresla. Ruky si spôsobne položila na kolená a privrela oči.

Je to už viac ako deväť rokov. Už nad ňou nemá žiadnu moc.

Opakovala si tieto dve vety neustále dokola až kým im sama neuverila. John bol minulosť, presne ako jej mladé hlúpe ja.

Zhlboka sa nadýchla a vtedy salónom, ktorý susedil s jej spálňou, zaznelo tiché klopanie.

„Vstúpte,“ zvolala hlasnejšie a zakrátko sa zjavila slúžka v čiernej rovnošate a bielom čepci.

„Prepáčte, madam, že vás vyrušujem, ale prišiel vám list.“ Nato podišla bližšie a na striebornom podnose jej podávala malú zapečatenú obálku.

Margaret vstala, no skôr, ako ju chytila do rúk, skontrolovala odosielať. Žiadneho však nevidela.

„Od koho je?“

„Od istého pána,“ odvetila slúžka a žalúdok jej razom urobil kotrmelec.

„Pána?“ zopakovala a s obavami hľadela na list vo svojich rukách.

„Áno.“

Margaret napäto vydýchla a prinútila sa do úsmevu.

„Ďakujem,“ odvetila, načo sa slúžka uklonila a opustila jej apartmán. Ešte chvíľu zízala na obálku až sa napokon prinútila ju otvoriť. Keď však uvidela ostré ťahy pera, vydýchla si. Písal jej pán Perkins, človek, ktorý mal na starosť predaj a kúpu nehnuteľností. S úľavou si prečítala jeho krátku správu, v ktorej ju informoval, že sídlo na Curzon Street bude do konca týždňa voľné. Ďalej písal, že dovtedy zabezpečí potrebný personál, ktorý jej pošle na schválenie, a taktiež opisoval, akým spôsobom prebehne platba. Margaret si všetko ešte raz prešla a s novonadobudnutým pokojom list odložila. Spomien-

ky na minulosť ju vyviedli z miery len na malú chvíľu. Nič viac. Všetko išlo podľa plánu. Nemala sa čoho obávať.

Skontrolovala čas na starožitných hodinách umiestnených na mramorovom kozube, a keď zistila, že už budú takmer štyri, prešla do spálne a zazvonila na služku. Bolo načas pripravíť sa do divadla. Umenie si v Bostone veľmi obľúbila a ani v Londýne ho neplánovala zameškávať. Dnes mali hrať *Sen noci svätajánskej* a ona si túto hru rozhodne nemienila nechať ujsť. Vybrala sa k skrini, keď ju čosi prinútilo zastať. Netušila čo, no pocítila náhlivé nutkanie vyzrieť von oknom. Pomaly k nemu podišla a vykukla spoza závesu. Rozhliadla sa po ulici, a ihneď zrakom spočinula pri lampe. Akoby ju k nej čosi lákalo. A v tej chvíli sa jej dych zasekol v hrdle. Bol tam! Stál na rohu, nonšalantne opretý o stenu s jednou nohou ohnutou v kolene, a s rukami zastrčenými vo vreckách čierneho kabáta. Tváril sa pokojne, no ona už poznala pravú podstatu toho výrazu. Preľakla sa a odskočila dozadu v snahe, aby si ju nevšimol, no už bolo neskoro. John Armitage vykročil rovno k hotelu.

Kapitola 4

Tento príbeh sa nekončí

Margaret sa vystrašene zvrtila k dverám, akoby sa v nich mohol každú chvíľu zjaviť. Ale to predsa nebolo možné, alebo áno? Určite bola náhoda, že postával práve pred hotelom, v ktorom bola ubytovaná. Veď nemal odkiaľ vedieť, že býva práve tu. Isto šlo len o hlúpu súhru náhod. V Londýne sú predsa desiatky hotelov. Ale keby sa túto informáciu i čírou náhodou dozvedel, nemal odkiaľ poznať číslo jej apartmánu. Personál by mu ho istotne neprezradil. Museli predsa chrániť súkromie svojich hostí.

V napätom tichu čakala celé minúty, a keď si už začínala pripadať

ako blázon, vedľajšou miestnosťou sa rozľahlo nenáhlivé klopanie. Vylakane podskočila. Srdce sa jej roztlklo ako šialené a v absolútnej tichosti prešla do salóna. Našiel ju!

Neprehovorila ani slovo a klopanie sa ozvalo znova. Krv jej zapulzovala v sluchách, keď k nej spoza dvier doľahol tichý ženský hlas.

„Madam? Ste tam?“

Keď spoznala jednu zo slúžok, mala dojem, akoby jej z hrude spadol balvan. „Áno,“ zvolala uľahčene.

„Dali ste po mňa poslať.“

„Iste,“ vyriekla sama pre seba. Myslel jej zatemnili nepodstatné obavy, a tak sa prirodzene obávala najhoršieho. „Podďte dnu,“ zvolala a vykročila späť k spálni, presvedčená, že ju slúžka nasleduje. No keď si uvedomila, že za sebou nepočula kroky, obzrela sa cez rameno a zbadala ju postávať medzi dverami.

„Ehm... prepáčte, madam,“ ozvala sa opatrne a Margaret vycítila, že čosi nie je v poriadku.

Naklonila hlavu a z prítmnia chodby vyšla postava. A stačil jej jediný pohľad modrých očí, aby sa jej vytratila krv z tváre.

John zastal za slúžkou a zadíval sa priamo na ňu. Na tvári mal zvláštny výraz, ktorý nedokázala celkom rozlúštiť, no cítila, ako sa jej z jeho intenzity rozlialo teplo po celej hrudi. Našťastie, poznala všetky triky, ktorými oplýval, a preto sa rýchlo spamätala. Nejedn raz sa zaprisahávala, že sa už nikdy nenechá oklamať jeho vábivým zjavom, a dnešok nebol výnimkou.

„Čo tu chceš?“ spýtala sa a dúfala, že jej hlas znie dostatočne chladne. A zrejme skutočne znel, pretože iskrivý pohľad mu o čosi pohasol.

Slúžka sa zmätene obzrela za seba, zamrkala mihalnicami, a až po malej chvíli, keď bola evidentne schopná sa sústrediť, sa ozvala: „Ja... ospravedlňujem sa, madam. Nevedela som...“

„Nie, nevedela,“ dodala Margaret potichu až slúžka zbledla.